

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ІМ. Д. ЧИЖЕВСЬКОГО

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Він видання XV
№ 111 (1903).

ЧЕТВЕР, 12 вересня 1974 року

Ціна 2 коп.

ВІТЧИЗНІ — НАШ
УДАРНИЙ ТРУД!

ВИПЕРЕДЖАЮЧИ ЗУСТРІЧНИЙ

Ударною працею вирішили ознаменувати фініш четвертого, визначального року п'ятиріччя молоді виробничники Долинського птахокомбінату. Вони дали слово виробити і реалізувати продукції на 9 мільйонів 550 тисяч карбованців, що на 950 тисяч карбованців перевищує планове завдання.

Нині зустрічний успішно перетворюється в життя. За вісім місяців, що минули з початку року, понад державний план реалізовано продукції на 930 тисяч карбованців.

Змагання молодих робітників очолюють комсомольці первинної організації, де секретарем молодий комуніст Валентина Кадецька. Особливо добре йдуть справи у комсомольців ковбасного цеху.

— З початку року, — розповідає майстер цеху, комсомолка Ольга Козельчук, — маємо на своєму рахунку продукції на п'ятнадцять і шість десятків тонн більше, ніж передбачалося планом. Наш зустрічний — дати понад план двадцять тонн продукції.

Ритмічно працює цех і в кінці серпня та на початку вересня. Найкраще трудяться молоді виробничники Валентина Біла, Євдокія Щербань та Оля Бондаренко. Щодня дівчата виконують норми на 115—118 процентів. Якість продукції відмінна.

С. МАТУСЯК,
позаштатний кореспондент «Молодого комунара»,
м. Долинська.

Комсомольські — надпланові

Із значним випередженням графіка працюють комсомольсько-молодіжні колони Знам'янського локомотивного депо. Їх тут десять, і всі вони — суперники за право бути першими в соціалістичному змаганні. Це й стало запорукою їх не тільки особистих, але й колективних успіхів і досягнень у праці. За минулі 8 місяців комсомольсько-молодіжні колони провели 4913 великогазових поїздів, у яких понад норми перевезли більше 12 тисяч тонн народногосподарських вантажів. Від початку року вони разом з тим зекономили 646 тисяч кіловат-годин електроенергії.

В. ЛАНТУХ,
секретар вузлового комітету комсомолу станції Знам'я-

З ГІДНО постанови президії правління обласної організації товариства «Знання» та бюро обкому ЛКСМУ від 28 лютого цього року було проведено обласний конкурс на кращий текст лекції, присвячений 50-річчю присвоєння комсомолу імені Леніна. Він супроводжувався лекційної пропаганди серед молоді.

Активну участь у конкурсі взяли Бобринецька, Маловіснівська, Олександрійська, Лещинська і Кіровська міста Кіровограда районні, Знам'янська міська організації товариства «Знання», відповідні міськкоми і райкоми комсомолу.

На огляд обласного журі надійшло 57 текстів лекцій, з яких визнано кращими п'ятнадцять.

Журі обласного конкурсу вирішило першу премію не присуджувати. Дві другі премії — наручні іменні годинники — присуджено М. Швиденку (Олександрійський район) за лекцію «50 років з іменем В. І. Леніна» та В. Запорожця (Кіровоградський

В ОК ЛКСМУ ПЕРЕМОЖЦІВ ВИЗНАЧЕНО

район) за лекцію «Юність звинувачує імперіалізм».

Три треті премії в розмірі 25 карбованців присуджено П. Дмитренку (м. Кіровоград) за лекцію «Атеїстичне виховання молоді», О. Гуляському (м. Кіровоград) за лекцію «Принципи організації і стосунків у виробничих колективах» та Т. Кухтіну (Бобринецький район) за лекцію «Прогресивний рух молоді в США».

Шість заохочувальних премій присуджено В. Кіторазі (Маловіснівський район), Л. Кришко (Вільшанський район), П. Пруську (м. Кіровоград), А. Демидову (Устимівський район), М. Константиновій (м. Кіровоград) та П. Поповій (м. Світловодськ). Всі переможці нагороджені грамотами обласної організації товариства «Знання»

та обкому комсомолу. Окрім них грамотами нагороджені також О. Страшний з Кіровограда, Л. Петренко із Знам'янки та Л. Мотренко з Долинського району.

Тексти лекцій М. Швиденка та П. Дмитренка будуть розмножені і направлені в міські і районні організації товариства «Знання» та в райкоми комсомолу на допомогу лекторам.

Слід зазначити і те, що не у всіх районах було проведено достатню організаційну роботу по участі лекторів у конкурсі. Так Гайворонська, Голованівська, Компаніївська, Новоархангельська, Новоміргородська, Новгородківська, Онуфріївська районні організації товариства «Знання» та райкоми комсомолу не представили на конкурс жодної лекції.

Бригада слюсарів-монтажників СУ-200 Володимира Личиника щодня відзначається в Сальковому шкільними темлами робіт.

Фото В. ЗЕМНОРІЯ.

ЧИ СКОРО ПУСК?

ПРО яскравий щит, розміщений перед входом на територію, де провадиться реконструкція цукрозаводу в Сальковому, вже згадували раніше. Напис «Ударна комсомольська будова» для більшості тих, хто нині трудиться не покладаючи рук, прискорюючи завершення реконструкції, залишить у пам'яті враження гарячих, сповнених романтикою зав'язки в праці, буднів.

Початкова (а таке визначення реконструкції цілком виправдане, бо від старої будівлі заводу практично залишилось кілька стін) живе діяльним, бурхливим ритмом напруженої праці: шовдень, шовдень. Здається, віддали, що все тут давно було розташоване так, як сьогодні. І лише нинішнє придбання — як раптом настає здивування від власної ж помилки: відкрилаш почергово нечисленну кількість амінь. І Зоя Самбір, начальниця штабу ударної комсомольської, хоч будова росла і ширилась буквально на її очах з самого початку, не приховує свого задоволення і гордості. За хлопців та дівчат з комсомольсько-молодіжних бригад, які стали їй досі першими.

Вона не шукала легшого шляху до визнання. Та й просто, ніколи не думала про це. Знаходила себе серед мас будівельників, пілувалася про них, прагнула, щоб молоді жили цікавіше, поновітніше. Зоя визначилась своїми принципами, власними поглядами на життя й судженнями про людей. Подорослішала.

Але не все гаразд в Сальковому сьогодні. Мабуть, насамперед, є потреба вести мову про підготовку та забезпечення будови і металоконструкціями з

Житомира, і матеріалами та інструментом, і технікою, і, звичайно, кваліфікованими робітниками та спеціалістами. Тоді не було б становища, при якому принаймні половину часу на реконструкції ніхто практично не досягав цифри «100» — еталону лише сумлінної праці, вираженої у процентах нормовиробітку. Тому й скавав у клітинках дошки показників процент виконання обсягу робіт на будові протягом перших місяців нерівномірно, здебільшого ледве досягаючи половини тієї «сумлінної» норми.

Тепер доводиться покладатись тільки на силу, бо на завершенні — штурмування. Форсують події, гадаю, ніхто з керівників генплана — будівельного управління № 6 чи субпідрядних організацій, що працюють у Сальковому, не наважиться ствердити, що будова стане до ладу вчасно. Зараз, аби полічити дні до пуску, вистачить пальців однієї руки. Це, безумовно, бентежить. А могло б і не хвилювати, якби починали такими ж темпами, як закінчують. Щоб ті пальці численної трудової сім'ї будівельників ударної комсомольської та стиснути було без гаяння у твердий робітничий кулак — вже б нині вальс автоматично безперервним потоком довозила б сировину у Салькове. А так дозвук «Товариші будівельники! Пам'ятайте! Діти в школу —

(Закінчення на 2-й стор.)

АВТОПРОБІГ ДРУЖБИ

Днями жителі міста Ульяновки зустрічали друзів з братньої Болгарії, що подорожують за маршрутом Софія — Москва — Софія.

Привітав болгарських друзів другий секретар райкому партії А. Д. Головерда. Піонери Ульяновської середньої школи № 1 вручили гостям живі квіти, а дівчата в українському вбранні піднесли коровай з урожаю 1974 року.

Голова болгарської делегації Д. Марков з вдячністю прийняв хліб-сіль, висловив щире подяку за теплу зустріч і познайомив присутніх з учасниками автопробігу. В складі болгарської делегації 45 чоловік. Серед них п'ять жінок. Всі вони — досвідчені автолюбители, активісти військово-патріотичної роботи.

Л. ШУТКО,
Ульяновський район.

ЮВІЛЕЙ НЕЗВИЧАЙНОГО ЦЕХУ

● ДЕСЯТЬ РОКІВ ТОМУ НА БАЗІ ЗАВОДУ «ЧЕРВОНА ЗІРКА» БУЛО СТВОРЕНО НАВЧАЛЬНО-ВИРОБНИЧИЙ ЦЕХ ДЛЯ ТРУДОВОГО ВИХОВАННЯ УЧНІВ СТАРШИХ КЛАСІВ ШКІЛ МІСТА.

З цієї нагоди нещодавно в ньому відбулися збори. Щирими словами побажання успіхів своїм вихованцям їх відкрив начальник цеху Геннадій Володимирович Підопригора.

— За десять років у нас пройшли трудове навчання тисяча дев'яносто школярів. Тисяча сімсот з них отримали робітничі розряди із спеціальностей токаря, фрезерувальника, свердлувальника, слюсаря-складальника, — сказав Г. В. Підопригора. — Усім приємно зустрічати в цехах заводу наших випускників: Валентину Рогозну в механоскладальному цеху № 1, Василя Пічкурєнка в цеху механізації та верстатобудування, інженера цього цеху Георгія Чернишова та багатьох інших.

Серед заходів вдосконалення трудового навчання — створення навчального класу, його обладнання. Тут школярі засвоюватимуть основи технічних знань, набуватимуть трудових навичок.

— Дуже корисну справу роблять червонозорівці, — підкреслив виступаючий. — На жаль, у нас в місті це єдиний, поки що, навчально-виробничий цех, де мають змогу навчатися лише триста школярів.

Л. САПІТОНОВА,
кор. «Молодого комунара».

м. Кіровоград.

ЧИ СКОРО ПУСК?

(Початок на 1-й стор.).

бураки на завод», хоч і міно прикріплено на стій головний корпус, фактично повис у повітрі.

ЗЛАДНАЛИ все-таки багато. Більше, аніж, здавалося, зможуть, бо, по-вторую, надміру великий обсяг відповідальних ділянок зустрічали свої терміни часу далеко не зазвершеними. І ще минали строки, і знову їх переносили. А потім ніби гукнули на пожежу. Спеціалістів удосталь, приїхали студентські будагони — підганяли скрутні місця. Гайворонський райком комсомолу, теж, до речі, запізно, почав щоденно посила-ти юнаків та дівчат на тимчасові допо-міжні роботи. Закачали рукава по-справжньому. Кваліфікованими кадрами стали допомагати з сусіднього Ульянов-ського, ще — з Долинського, Маловис-ківського, Капітанівського цукрозаводів. Тож сподіваються пустити першу чергу у Сальковому вчасно, досі вже не лишалося які-хось особливих ускладнень. Ще коли остан-ній термін часу віддаляли десять днів, у кож-ному колективі на запитання про виробничі завдання дня відповідали, ніби змововшись: «Підганяємо прикриті роботи. Закінчуємо

«хвости». Як швидко це вдасться — станемо свідками через кілька днів».

Питання до цих пір залишається відкритим. Упевненість підірвала ще й «оперативка». Крізь цілу низку проблем, які є змога розв'язати протягом наступних днів, виплила прорі-ха: «У-50 тресту «Південтермозоліяція» по-трібно (похитилися наші?) п'ятдесят кваліфікованих робітників. Про яку ж продук-тивність праці може йти мова, коли п'янде-сиг ізоляційників товчуться гуртом на майді за площею випарній ділянки лише в першу зміну? Розділити людей на дві — і добрий ре-зультат не забарився б.

Є колективи на будові, про які можна сказати добре слово. Таких більшість. Бригади з спеціалізованого управління № 200 Володимира Линника, Михайла Бондаря, колектив Миколи Сіренка, на честь якого в той день був піднятий пра-пор соціалістичного змагання.

Заклопотані В. Ф. Ганін та Б. З. Єрусалимський, яким доручено завершувати пуск першої черги, вірять в успіх. Де-тально розповіли про готовий комплекс, почергово — про об'єкти, що входять сюди. Турбот багато зараз — це вчува-лося з розмови, проте живими справами перемагаються сумніви. Прощалися до пуску.

А. НЕЧИТАЙЛО,
спецкор «Молодого комунара».

● ОБГОВОРЮЄМО ЛИСТ

С. С. ВІТЧЕНКА «ЧЕСТЬ ЗМОЛОДУ»

ПРИЗ ІМЕНІ НАСТАВНИКА

НАША механізована ланка вирощує куку-рудзу на зерно на 200-гек-тарній площі. Зобов'язан-ся зібрати на кожному гектарі по 100 центнерів зерна. Коли брали таке зобов'язання, орієнтува-лися на умови конкурсу, оголошеного райкомом комсомолу. Нинішнього року встановлено приз Героя Соціалістичної Пра-ці С. О. Чорнобая. Воло-дарем приза стане краща комсомольсько-молодіж-на механізована ланка, яка збере з кожного гек-тара не менше, ніж 100-центнерний урожай зернової кукурудзи. Ми мріємо вибороти цей

приз, адже Сергій Олек-сандрович Чорнобай — наш наставник. Вирощуємо качанисту разом з Миколою Руден-ком, Олексієм Постерна-ком, Михайлом Закуси-лом. Дивлюсь я на юнаків і пригадую слова бригади-ра слюсарів-складальни-ків Ленінградського об'єд-нання «Електросила», Ге-роя Соціалістичної Праці С. С. Вітченка про те, як він п'ятнадцятирічним юнаком вперше побачив верстат, відчув тепло об-робленого металу і це від-чуття запам'яталося на все життя. І для моїх то-варшів стали владною силою ті перші уроки, які дав нам Сергій Олександрович Чорнобай, який щиро ділився з нами своїм досвідом. Завдячуючи його порадам, ми змогли минулого року вибороти перше місце в районі серед комсомольсько-моло-діжних ланок по вирощу-ванню кукурудзи. Нині готуємось до кукурудзя-них жнив. Проведемо їх ударно. Вибороти приз імені нашого наставни-ка — справа нашої честі.

В. ДЕРКАЧ,
ланковий комсомоль-сько-молодіжної ме-ханізованої ланки по вирощуванню куку-рудзи колгоспу імені Фрунзе Ульяновсько-го району.

ІДЕ МІСЯЧНИК БОЛГАРО-РАДЯНСЬКОЇ ДРУЖБИ

ФОТОРЕПОРТАЖ

КИРОВОГРАДСЬКІ ЗУСТРІЧІ

Як ми вже повідомляли, в області перебуває делегація молоді з НРБ. На фото: вгорі — делегація в одному з цехів Кіровоградського заводу «Червога зірка»; зліва — болгарські друзі вручають суєннірі півнерам міста Новоукраїнки; праворуч — зустріч в локомотивному депо станції Знамянки.

Фото В. КОВПАКА.

ВІЙНА ввійшла в життя Олексія якось непомітно. Сімнадцятирічний юнак, повний сил і енергії, він трохи легковажно сприйняв повідомлен-ня про напад фашистів, від-реагував на це неприродно спо-кійно й трохи гордовито: «Хай сиробують з нами повоювати... Червона Армія покаже їм, де раки зимують!». Але з часом нахлюдали все тривожніші по-відомлення з фронту, і ворожі літаки все частіше бомбарду-вали міста і селища у самому центрі Росії на Волзі.

А вже через рік у далекому Сталіграді відчув справжній пульс затяжної війни. Вночі спалахували вогні зенітних гар-мат і кулеметів, чулись вибухи бомб, дразливі гудки сирен, гуркіт артилерійських капо-над. Хлопець змушений був за-мислити цивільний одяг на вій-ськовий. Почалося нове жит-тя — солдата на передбаче-них шляхах війни...

Олексія зарахували в Кам'яно-Белітський артилерійський училище, що готувало командирів гарматної обслуги. Не помічав ні теплий вересневий день, ні густі листопадо-ві тумани, ні снігові снігівні каметі. Зранку й до вечора про-ходило напружене навчання, йшла легка солдатська служба. Ста-ранно вивчав матеріальну ча-стину, ходив у походи, стріляв на полігонах, вироблював на та-ких вразливості нових снари-дів. У березні 1943 року закінчив навчання й був направлений на Міденно-Західний фронт у 223-й кавалерійський полк 63-ї дивізії командиром гарматної обслуги.

Після Сталіградської битви во-рог неспроможний був наступати і здійснювати оборону по всьому фронту. Наші війська поповнювались люди-ми і технікою, споряджували обо-ронні смуги, готувалися до великих літніх операцій.

Командир Олексій Іванков, на-віддаль Іван Тарасов, рядові Ноганов, Стародубцев, Чернічкін, аєсь бойовий гарматний розраху-нок, дивилися на протилежний бе-

рег річки і в кожного в душі роз-горався вогник невдоволення: на-вкруг іде війна, а вони, молоді й здорові бійці, відсиджуються в окопах.

Та через деякий час шаленим клекотом задвигтіла земля на Курській дузі, почалась най-більша в світі танкова і арти-лерійська битва, яка відлуню-лась і на невеличкій річці Кальміус. Перед військами ставилось завдання розвинути успіх сусідніх фронтів, прорва-ти оборону противника й, зі-м'явши її, розпочати визволен-ня українських земель.

Серпнева спека палала ви-снажену за літо землю, а сте-повий вітерець обходив сторо-ною тісні солдатські окопи. Тільки вночі рятувалися від пекучого сонця і духоти. На світанку розпочався масивний наступ наших військ. Гармата Іванькова мала завдання під-тримати піхотинців і кавале-рію й ударити по ворожих та-нках і артилерії. Розрахунок діяв чітко й злагоджено. Уже з другого пострілу було впе-лено з ладу фашистську гар-мату, послано десятки при-цільних снарядів на позиції противника.

З винюками «ура!» піхотинці ки-нулися в атаку, а з правого кінця стрімким клином проривали воро-жу оборону кавалеристи. Наступ був вдалий. Спонтанічній гітлерів-ській напіві відступали, попадаючи під артилерійський і кулеметний во-гони. Фронт на десятки кілометрів просувався на захід. За участь у цій боєвій операції сержант Олек-сій Петрович Іванков нагородже-ний першою медаллю «За відвагу».

УСКЛАДІ Третього Укра-їнського фронту з боями пройшов через Донбас і Запо-різьку область, визволяв сте-пову Кіровоградщину. А потім у складі Другого Українсько-го фронту гарматники Івань-кова брали участь у розгромі

Корсунь-Шевченківського во-рожего угруповання. Особливо запам'ятався бій за село Тин-ківку...

Уже ліпилися позаді Кіровоград і Новгородка, у тихих сутінках вилетіло село Капітанівку. Роз-відка донесла про велике скупчи-ня танків і бронемашин у районі Тинківки. В умовах бездорожжя, коли роздільні чорно-зем майже по коліна провалилися під ногами і колесами, бійці вий-шли під прикриттям густого туману до-биралась до села, тягнучи на собі не лише сімдесятитонні гармати з повним набором боєпри-пасів, але й змучених у походах коней. Командир батареї старший лейтенант Костін наказав Іванько-ву так стати гармату, щоб три-мат під прицілом голову вулицю села. Рівно о сімнадцятій годині мість «тигрів» вийшли в напрямку наших позицій, па ходу стріляючи з гармат. Олексій розумів, що до-бову броню «тигра» не проб'єш й вирішив не відкривати вогонь, че-каючи наближення танків. Метрів за 300—400, коли передній поїзд ро-бити невеличкий поворот, гармата Іванькова відкрила. Танк спалахнув і зупинився. Останні «тигри» звер-нули ліві і понали під обстріл ін-ших гармат.

Врагів ворог контратакував ще більшими силами. Наші ба-тареї за ціл змінили свої пози-ції і готувалися до нового по-єдинку. Цього разу проти гар-мати Іванькова пішли кілька бронетранспортерів з гітлерів-цями. Хлопці чітко виконували накази командира й вели при-цільний гарматний вогонь.

Розрахунок згинув дві бро-немашини й десятки гітлерів-

ців. Під натиском радянських військ фашисти залишили Тин-ківку. За участь у звільненні цього села й знищенні німець-кого танка та бронемашин О. П. Іванков був нагородже-ний орденом Слави третього ступеня.

...! ШЛН жорстокі бої біли Корсунь - Шевченків-ського. Гармата Іванькова тримала під прицілом дамбу па річці недалеко від Шполи. Крушним офіцерським чи-

Вночі передові частини фрон-ту підійшли до залізничної станції Шпола. На висоті зай-няли позиції гармати полку. Крізь темноту Іванков помі-тив підозрілі рухи і гуркіт во-рожих моторів на сусідній за-лізничці. Підбіг до капітана Костіна і сказав:

— Дозвольте розвідати об-становку, товаришу командир? — Ідіть! — відповів той.

Іванков, Тарасов і Черніч-кін, озброївшись автоматами й

гранатами, миттю зникли п тежрві й обережно підповзли до станції. Кілька гітлерівців поралися біля паровоза з по-гаслими фарми й намагались навантажити на платформи чотири танки, що стояли на перої. Іванков дав команду бійцям:

— Розсипатись по лінії і об-стріляти фашистів. Танки за-кидати гранатами!

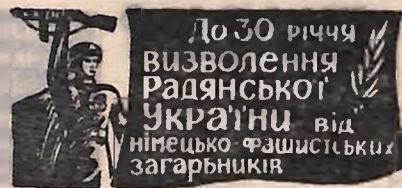
Дружний несподіваний вогонь примусив гітлерівців втекти від па-ровоза, а кинути гранати підпали-ли два середні танки. Тоді фаши-сти вирішили підірвати цистерни з паливом. Трасуючими кулями і ра-кетними вогнями підпалили напов-нені бензином резервуари й над місцем пролунали страшні вибу-хи, а в небо піднялись чорно-чорні палаючі стовпи.

Хлопці повертались із завданням стомлені, але задоволені. Танка і паровоза були підірвані, плави від-ступу гітлерівців зрівняно. За вико-нання цієї операції сержант Івань-ков нагороджений орденом Слави II ступеня, навідавши гарматі мо-лодий сержант Тарасов — орде-

наш гітлерівців літаками вла-дось вирватись з «котла», а молодші офіцери і рядо-ві солдати рухались в на-прямку дамби. Батарея арти-леристів з 223-го кавалерій-ського полку перекривала від-ступ, знищувала живу силу і техніку противника. Відзнач-лясь у цій операції і гармата Іванькова. Ворог не пройшов на з'єднання і змушений був здатись у полон.

Не забути бійцям тієї величезної допомоги, яку надавало місцеве на-селення, підпільники та партизани. Вони оказували солдатам маршру-ти відступу гітлерівців, зривали мости і переправи, збирали розві-дувальну інформацію. Особливо багато зробили місцеві жителі по доставці боєприпасів в умовах без-дорожжя. Кошичний член Військо-вої Ради Другого Українського фронту І. С. Грушевський так пише про цю допомогу: «Населення на своїх плечах підносило боєприпаси до вогнених позицій, витягувало з болота автомашини і гармати, го-товало будинок все, щоб армія гляда ворога діли».

Хлопці повертались із завданням стомлені, але задоволені. Танка і паровоза були підірвані, плави від-ступу гітлерівців зрівняно. За вико-нання цієї операції сержант Івань-ков нагороджений орденом Слави II ступеня, навідавши гарматі мо-лодий сержант Тарасов — орде-

ВІД ВОЛГИ

ПОЛІТИЧНИЙ ГАРТ

ЩО ПЕРЕДУЄ успіхам пропагандистських виступів? Як готуватися до лекцій, щоб слухачам було і цікаво, і знайшлося щонайбільше донесено? Йдучи до людей, ці питання ставлять перед собою кожен із пропагандистів. Народна мудрість каже, що лише те слово до серця доходить, яке із серця виходить. Найвищі досягнення людської думки, найглибші знання і найпакіші почуття не дійдуть до людей, якщо не будуть ясно і точно оформлені в словах.

Олексій Яковича Щеглова, лектора Знам'янської міської організації товариства «Знання» знають на кожному із підприємств міста. Частий гість він і в учбових закладах та школах. Лектор уміє заволодіти увагою робітників і студентів, шкільної молоді і будь-якої іншої аудиторії. Ясною і цікавою є сивочолий Олексій Якович на своїй

ВОГОНЬ В ОДЕЖІ СЛОВА

шістдесят два роки виглядає досить бадьоро і молодо. Член КПРС, він з 1943 року на політичній роботі.

— Скільки ж ви прочитали за свої літа лекцій, — якимось підрахуємо? — Та, потрапивши до нього додому, я згадав про це, і після перегляду всіх записів лектора дізнався, що він прочитав на сьогодні близько 800 лекцій з охопленням аудиторії більш як тридцять тисяч осіб. Та, зрештою, справа не лише в кількості, а й в якості пропагандистських виступів. Бо від того, на якому високому ідейно-теоретичному рівні буде їх підготовлено, залежить багато. Якщо надміру спотикатися, або, навпаки, не відірватися від написаного тексту, то лекція буде не така переконлива й захоплююча як тоді, коли цього уникнути. Це добре розуміє Олексій Якович, і тому з дня на день працює над підвищенням лекційної майстерності. На книжковому столі лектора, поміж спеціальної літератури, займають належне місце твори російських і українських класиків.

У Звітній доповіді ЦК партії XXIV з'їзду КПРС підкреслювалося, що важливу роль у формуванні марксистсько-ленінського світогляду трудящих, відіграє поширення політичних і наукових знань. Серед тих, хто несе їх світло до народу, ми з гордістю називаємо й ім'я Олексія Яковича Щеглова.

К. МАЛЬЦЕВ,

голова науково-методичної ради Кіровоградської обласної організації товариства «Знання».

УЧЕНИЙ, ПЕДАГОГ, ПИСЬМЕННИК

ЛЮДИ ЧАС ПОДІ

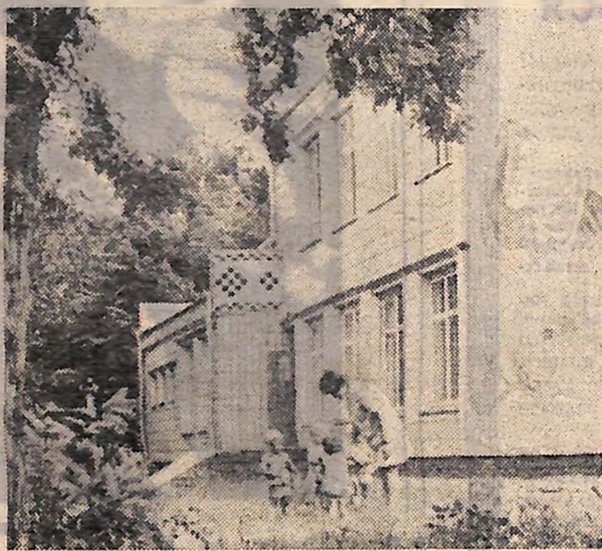
● ДО 170-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ М. О. МАКСИМОВИЧА

Михайло Олександрович Максимович народився в сім'ї зубожитого українського дворянина, службовця Шосткинського порохового заводу. Успішно закінчивши Новгород-Сіверську гімназію, допитливий юнак продовжує навчання в Московському університеті. У 19-річному віці він публікує свою першу наукову працю «Про систему рослинного царства», а згодом захищає магістерську дисертацію з цієї ж теми і, здобувши через кілька років ступінь доктора біологічних наук, готується до професорської діяльності.

Та любов до літератури й мистецтва (перших два курси в університеті Максимович навчався на відділі словесності філософського факультету) і великий інтерес до народної творчості не покидали вченого усе цей час ні на хвилину. В травні 1834 року він стає професором російської словесності, а восени того ж року — ректором Київського університету. Віддаючи багато сил і енергії науково-педагогічній діяльності, Максимович захоплено збирає і вивчає українські народні пісні та інші фольклорні етнографічні матеріали.

Творчі й особисті зв'язки з Т. Шевченком, Г. Квітокою-Основа-Іценком, П. Гулаком-Артемівським, Є. Гребінкою та іншими українськими письменниками позитивно відбилися на літературній та історичній діяльності вченого. Обстоюючи помилковості української мови, він часто виступав в тогочасній періодичній критиці й рецензент, випускає альманахи «Днішниця», «Киевлянин» та «Українець».

Член-кореспондент Петербурзької Академії наук, почесний професор Київського, Петербурзького, Московського й Одеського університетів та багатьох наукових товариств Михайло Олександрович Максимович, написавши більше сотні дослідницьких праць, залишив великий слід у вітчизняній науці. Особливо відрадно те, що тепер, коли спливає уже понад сто років з дня смерті видатного вченого, сучасні науковці підтвердили багато його ранніх гіпотез.

На фото: новий дачадок в Онупріївці. Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

ном Червоної Зірки, рядовий Чернікін — орденом Слави ІІІ ступеня, а молодий сержант Стародубцев і рядовий Потапов за участь у Корсунь-Шевченківській битві відзначені медалями «За відвагу».

Чим далі на захід, тим нахабнішим ставав ворог. Загрозивши землі, будували доти і доти й густо поливали наступуючі радянські війська свинцем і металом. Кожен рубіж давався бійцям тяжко, особливо багато клопоту завдавали водні рубежі. Вимагалась вкляма військова майстерність, вдумка, сміливість і рішучість командирів та солдатів Червоної Армії.

На цю операцію підуть найемілішії бійці і командири... Хто хоче йти першим, пійти з шеренги!

— Дозвольте, товаришу капітан, — сказав Іваньков, і ступив крок вперед.

За ним вийшли Тарасов, Чернікін, Стародубцев, Рудич...

Цілий день споруджували плотини, вивчали місцевість, підносили боєприпаси у невідимий для гітлерівців виболок. Як тільки стемніло, першою на чолі пішла група роз-

життя руського жінгерадісного двадцятилітнього хлопця з Дніпропетровщини. За участь у форсуванні Південного Бугу і в боях за звільнення населених пунктів Миколаївщини Олексій Іваньков нагороджений орденом Слави І ступеня, а його бойовий товариш, полковий розвідник Іван Коротков удостоєний звання Героя Радянського Союзу.

Полум'я війни котилось на Захід. Радянські війська несли визволення народам Румунії, Угорщини, вибивали фашистського звіра з вершин Карпат, розправлялись із залишками власців у Альпах. Тут і зустрів перемогу Олексій Іваньков і його фронтові побратими. Груді хороброго старшини прикрасили ще одна медаль «За відвагу», медалі «За взяття Будапешта», «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні». 20 березня 1944 року комсорта батареї 223-го кавалерійського полку О. П. Іванькова нагороджено Почесною грамотою ЦК ВЛКСМ.

ВІДГРИМІЛИ останні залпи тяжкої війни і Олексій Іваньков повернувся до знайомих берегів Волині. Та ценою засилжувався у різних краях. Машиною до себе степова далечина, українських земель і та карока дівчина, з якою познайомився у грізній воєнній роки. Тут, у Кіровограді, одружився, влаштувався на роботу. Дружина, працююча сім'я фронтовика, повного кавалера ордена Слави, живе в Кіровограді і зараз, згадуючи нелегкі фронтові дороги, які довелося пройти колишньому артилеристу.

К. ДМИТРЕНКО.

ТРИ ТВОРИ НА ВІЛЬНУ ТЕМУ КВІТИ МАРІЇ МИКОЛАЇВНИ

ОСТАННІМ часом Феодосій Гетьманець ревниво стежив за тим, як сприймають його виступи серед молоді. Усе своє свідоме життя прагнув тримати контакт з молодими, але зараз, спілкуючись з юнаками та дівчатами, мовби вивіряв себе їхніми емоціями — чи так він робить, чи не помиляється в чомусь суттєвому? У цих своїх сумнівах не признавався навіть Марії Миколаївні, бо в глибині душі вважав їх слабкістю, першими підступними симптомами старості. Однак як і раніше тягнувся до молоді і дорожив її думкою. Особливо часто зустрічався з школярами Добрянської школи. Тим приємнішим був сюрприз у вигляді трьох школярських зошитів, заповнених характерним, напівдитячим почерком, що їх вручила йому на черговій зустрічі класний керівник дев'ятого класу, заслужена вчителька УРСР Є. М. Пирта. Ті зошити схвилювали лікаря до сліз. У хвилини сумнівів і прикроців нашом горівав сер-

вільно: того й дивись спілнешся об котрийсь з вазонів. Під стільцями, ліжком, біля дивана в горщиках та кастрюлях зберігалася бульба жоржин, піжма цибулька тильпанів калли та канни і ще безліч різних злаків, яких і назви не пам'ятав. А весною все те веселково вибухало, тягнулося до сонця, тішило око — кожний шматочок землі промовляв радістю.

Гості не могли намитуватися: та ж гарно як! А й справді гарно біля їхнього скромного будиночка в ту пору року, а ще влітку погожого днини. Воно ніби й нічого особливого — і садок не якийсь там: всього дві яблуньки, чотири груші, та кілька кущів винограду, а все ж здорово! Може тому, що мало це в Добрянці садів — цим асам не масний низинний чорнозем; уткнути пужално, — виростає дерево, а грунт кам'янистий, то твердий, то розсипчастий і треба добре поморочитися, аби прижитися на ньому ніжний саджанець.

Інокли, особливо навесні, відчували гостру потребу кинути все, взяти в руки садові ножики, пилату і заходитися біля дерев попис-

Володимир Базилевський ДЕЛЕГАТ КОНГРЕСУ Документальна повість

дечні свідчення наймолодших громадян Добрянки і ніби набирався сили для подальшої роботи. Три зошити, три класні твори, три відгуки.

РАЯ КОРСУНЬСЬКА:

«Людину, про яку збираюся зараз написати, я пам'ятаю ще з ранніх дитячих літ. Ще згадую, як мама водила мене за руку у той самий дитячий садок, що почав у нас діяти, завдаючи його зусиллям. В моїй уяві він такий, як і колись. Хіба що постаріли трішки: заокруглилися і припали інше брови, повіямилися уста, хода і рухливі борозенки зморшок змерзали в холодне обличчя. Не уявляю собі Добрянки без його присутності як не можу уявити її без високих берегів Сипухи, повногозлого і вільного її плану, без пащої школи, без розлогої стіни, білих і безмовних узвиш, безліпих, пробуджених до життя навесні і думаних до зачарованості влітку.

Знати цього чоловіка Феодосія Деомидовича. Він — лікар. Сотням моїх односельців поспричав втрачену радість».

САША МАНЖУРІН:

«Лікар Гетьманець — Почесний громадянин Добрянки. Подумайте тільки — Почесний громадянин. Як здорово звучать ці слова! Але за що ж така висока честь? Хіба тільки за те, що лікує людей? Але ж інші теж лікують! Пригадує розповідь мамин про те, як важко було колись носити воду з річки. Як бідалися добрянці і довго не могли зарадити своїй біді. Ось тоді й прийшов на допомогу Феодосій Деомидович: клопотався за труби, дістався колонок. Кажуть, люди, що навіть у Москві зверталися за допомогою. Так з'явився у нас свій водоїд. Та хіба тільки це? А булізничий лікар, спорудження гідроелектростанції, прокладання дороги до Вільнянщини...

Феодосій Деомидович — борець за мир. Його пояснює знання. Він ми плачемося ним і прагнемо бути на його схожими».

КАТЯ КАПЕЛЬСЬКА:

«Я твердо переконана — хороним лікарю може бути тільки хороним людиною. Така, як наш Феодосій Деомидович. Лідський, чуйний, добрий. Коли я думаю про нього, завжди бачу поряд усміхнену Марію Миколаївну, дружину і вірного помічника. Коли ми вирішили запросити їх на «вогонь». Пригадує, самі й розфарбували запрошення: на білому, наліпили згорнутому аркушину паперу намальовані пачу з квітами, чаїнки і чашечку. Феодосій Деомидович і Марія Миколаївна очче відчувалися приїжді. Була одна з найцікавіших наших зустрічей».

А вільнянський журналіст і поет Микола Солодченко висловив це по-своєму:

Ми йдемо,
Умиваємось з сонячних крапель,
І дивуюсь світ,
Наче сніг пастівки.
Не забуде Добрянку
Гетьманець скальпель,
Не забудуть в Союзі його літки.

Молодь — то завтра, то місток між ним сьогоднішнім і тим, грядущим. Інокли прагнув уявити собі того майбутнього Гетьманця, що працюватиме в Добрянці десь років через сто. Який він буде?

Марія Миколаївна любила квіти... Взявши їхню катеретворилася в оранжерею. Всі ці калачики, олеандри, різновиди хризантем з початком перших холодів перекочувалися з надзору в коридор, кімнату і навіть спальню, так що й рухатися було відтоді не

тити старі, насадити нові, возитися біля цієї грубуватої землі, що теж уміє віддавати за добро й ласку. В такі хвилини гостро, як ніколи, розумів значення слів, колись побіжно кинутих Чеховим: «Коли б не був лікарем, я був би садівником».

Генеральна асамблея народів світу. Промова Л. І. Брежнєва. Почесний знак «Запоріжсталі». Художник Якупов і поет Серафим Павлов.

Звістка про те, що він, Феодосій Гетьманець, — делегат Всесвітнього Конгресу миролюбних сил, наспіла в четвер. Спершу ні йняв віри: невже насправді йому випала така честь? Від хвилювання мусив проїтися садом, аби заспокоїтися. І дорожні клопоти, і напутні слова Марії Миколаївни, і сама дорога — все це озивалося в ньому нестримною радістю, передчуттям особливого, спало кожному нервом його настрогої на ту святковість душі. І навіть колеса швидкого потягу «Віва — Москва» вицкували, здавалося, одне й те ж саме: де-ле-га-т, де-ле-га-т.

Не приїжді зузавився в готель «Вільнянська», де випадково жити й радив. Попитала, білава жінка, чи не умишлює, провела його в номер і вказала ліжко.

Конгрес мав розпочати роботу завтра вранці, але необхідно було ще нараєструватися, зустрітися з іншими делегатами української делегації, вирішити деякі нагальні справи. Протеє-фонувала старому другові Даниїлу І у відповідь почу знайомий ласкавий голос. Господина сердечко запрошувала на гостину. Домовилися про зустріч як тільки у Феодосія Деомидовича випаде вільна хвилинка.

В холі готелю і встину, у веселий, було людно, гамірно. Той різномовний гомін наповнював коридори і вихлюпував кризь розчинені нікна на вулицю.

Стояючи, свитоково розмічена прапорами і транспарантами, жила передчуттям застрягнутої події. На кожну кроці зустрічалися поземці, напевне теж делегати Конгресу, що зіхалися в Москву з усіх кінців світу. Серед них — яскравим національним вібраціям виділялися африканці.

По всіх клопотах того першого вечора спав, як убитий, але прокинувся рано. Твердо пам'ятаючи розпорядок сьогоднішнього дня, кутюп схопився на ноги: знову все в ньому заспіало, як тоді, коли одержав оту несподівану звістку.

25 жовтня 1933 року. Кремльський Палац з'їзді. У величезній, осяяній електрикою зал, повільними ступами стікаються делегати і гості. В пресалі — члени Міжнародного підготовчого комітету, керівники різних міжнародних організацій і рухів, «виплаті борги за мир».

Урядову лужу займають члени «ради» керівники Радянської держави.

Почався безпрецедентний в історії громадських рухів людства форум. В його роботі взяли участь 3200 делегатів, спостерігачів і гостей, — представники 144 країн, 1100 національних і міжнародних організацій, що виступають за розрядку напруженості, мирне співіснування держав з різним суспільним ладом, за зміцнення миру і дружби між народами.

(Далі буде).

ДО АЛЬП

ЗАПАМ'ЯТАВСЯ на все життя Олексію Петровичу штурм річки Південний Буг недалеко від Первомайська. Гітлерівці окопалися на високому березі біля села Прибужани. Єдину переправу — залізничний міст — вони підірвали, а всі підходи до річки прострілювали, вночі освітлювали ракетами й трасуючими кулями.

Перед відновітальним штурмом у штабі дивізії відбулась нарада командирів. Ставилось завдання: вночі форсувати річку, відкинути противника й не дати змоги вивозити мирне населення і награбоване майно. Після наради командир батареї Костін вишукуював обслуговувати гармат і сказав:

— Нам з вами випала честь першими форсувати Південний Буг і принести визволення братів і сестрам із тому березі.

вдників на чолі з старшиною Іваном Коротковим.

Під густих ворожих обстрілом розвідникам вдалося добратися до берега й закріпити канат, вивити розташування оборони противника. Першими на плоту долали водний рубіж бійці гарматного розрахунку Іванькова. Над головою змшались свист кулі і снарядів, вибухи мін, вогні прожекторів і спалахи ракет. Метр за метром просувався вперед... І раптом сильний вибух мінни перевернув плот. Гармата, снаряди, бійці опинилися у крижаній воді. Довелося на собі тягти гармату, на плечях виносити ящики. І все ж завдання командира було виконане.

Гармата закріпилася і вдарилася по гітлерівцях. Потім підійшли інші плоти з гарматами, піхотинцями, бронемашинами. Спробу фашистів відкинути десант було зривано. У жорстокім поединку радянські бійці оволоділи селом і вигнали ворога. У цьому бою артилеристи розрахунку Іванькова втратили свого бойового друга і товариша, молодшого сержанта Федю Стародубцева. Ворожий снайпер розірвав кулею влучив у голову й обірвав

● БУДІВНИЦТВО СПОРТИВНИХ СПОРУД — СПРАВА КОМСОМОЛЬСЬКА

У минулому році за підсумками соціалістичного змагання в розвитку фізичної культури і спорту Ульяновський районний спорткомітет був нагороджений перехідним Червоним Прапором обласного спорткомітету при Раді Міністрів СРСР. Успіхові в значній мірі сприяло те, що ульяновці дбають про поліпшення спортивної бази, створено умови для складання нормативів ГПО.

ІНІЦІАТИВА—ВІД КОЖНОГО

ЯКЩО ми вирішуємо проблему масовості в спорті, то в числі першочергових неодмінно ставимо завдання по розширенню спортивних баз. Інакше про успіх і мови не може бути. З цього ми й почали, коли стартував новий фізкультурний комплекс ГПО.

Дехто вважає, що тільки наявність великих спортивних комплексів, типових стадіонів може стати справжнім фундаментом росту масовості і майстерності. Згоден. Але це вимагає значних коштів і часу. Ми пішли своїм шляхом: зводили великі споруди і будували прості. Типовий плавальний басейн, скажімо, не введеш до ладу за місяць. А заліки з

плавання треба було приймати. І тоді на берегах ставків фізкультурні та комсомольські активісти ставили невеликі плоти, палуби, на колодах монтували тумби. В Ульяновці, наприклад, сектор для плавання було споруджено за кілька днів. Тут нормативи складали і школярі райцентру, і робітники цукрозаводу, і колгоспники сусідніх сіл. Простий тир побудували в селі Лозуваті. А нині його розширили.

Довгий час точилися розмови про будівництво нового стадіону в Ульяновці. Бідкались про кошти, робочу силу. Почали з футбольного поля, потім настилили гумовобітумні доріжки, сектори

для метання, гімнастичний комплекс, ігрові майданчики. В суботні дні за роботу брались 50—100 комсомольців, фізкультурні активісти працювали навіть у вихідні дні. Особливо багато зусиль доклали працівники ДЮСШ.

Раніше, якщо в селі було футбольне поле, то вже й вважалося — є стадіон. Але ж там тренувались лише футболісти. Тепер таких баз вісімнадцять. Хай це не типові стадіони, але є біля футбольного поля і майданчики для волейболістів, баскетболістів, є де провести змагання стрибунів, поставлено перекладини. В селах Лозуваті, Грушці, Кам'яній Криниці, Сабатинівці, Синьках, Йосипівці юнаки та дівчата мають можливість скласти нормативи на своїх спортивних базах. Надалі ми їх ще краще упорядкуємо, бігові доріжки теж будуть гумовобітумні, завезено сюди потрібний спортивний інвентар. В минулому році з 7980 фізкультурників, які брали участь в складанні нормативів комплексу майже 2500 стали значківцями. Така цифра нас не задовольняє, звичайно. Стає розумілим, що незадовільно використовувались ще спортивні

споруди, не все можливе зробили громадські інструктори, тренери.

За минуле півріччя в районі загін значківців зріс ще на 1800 чоловік. Це заслуга не лише вчителів фізкультури, тренерів, штатних інструкторів по спорту, але й великого загону громадських активістів, яких в нас нараховується більше тисячі.

Сподіваємось на зростання, коли створимо належні умови для занять спортом взимку. Гадасмо, що нам підуть назустріч керівники колгоспів і підприємств району, велика надія на комсомольський актив.

Новий комплекс ГПО покликав в шеренги фізкультурників сотні тисяч людей. На жаль трапляється так, що юнак став значківцем, і про нього забули. А високий фізичний гарт росте лише при постійних тренуваннях. Отже, на стадіоні, в спортзалі треба кликати всіх: і вчорашнього чемпіона, і початківця.

П. ЯЦЕНКО,
голова Ульяновського районного спорткомітету.

НА КОГО РІВНЯТИСЬ?

● СІЛЬСЬКИЙ ШАХІСТ ПОРУШУЄ ПРОБЛЕМУ

Ця думка мене бентежить давно: чому на Кіровоградщині немає жодного майстра спорту з шахів? Чи випадково це?

Я живу в сільській місцевості. Захоплююсь шахами. Якоюсь в 1962 році мені пощастило взяти участь в особисто-командних змаганнях, які проходили в Кіровограді. Тоді я зайняв перше місце і став першорозрядником. Потім мені довелося виступати в турнірах два — три рази, — завжди мав високі результати. І ось в Новоархангельську (в лютому 1974 року) чемпіоном «Колоса» став Переверзін, я був другим, третім — кандидат у майстри Пінюк. Готуюсь до особисто-командної першості області. Але ні мене, ні третього призера на ці змагання не запросили. Зібравли здебільшого кіровоградських любителів шахів. Оголосили нового чемпіона, розділили призи, поставили «галочку» і все.

Так з року в рік. Думаю, саме через прогалини в підготовці спортсменів, низький рівень організації змагань у нас відсутні висококласні шахісти.

Себе я, звісно, не вважаю перспективним шахістом — вже роки. Але живе десь на Кіровоградщині здібний хлопець, який міг би бути майстром. Потрібно тільки йому створити сприятливі умови...

П. ПИРОГОВ,
першорозрядник з шахів.
с. Перегонівка
Голованівського району.

спорт спорт

ЛЕГКА АТЛЕТІКА

РЕКОРДИ
ООНВЛЮЮТЬСЯ

Цьогорічній особисто-командній першості обласної ради ДСТ «Авангард» серед міських Рад і спортивних клубів товариства протягом двох днів проходила на стадіоні СК «Зірка». В поєдинках взяли участь близько ста легкоатлетів.

Героїнею днів стала представниця гірничої Олександрії Любов Ручка. Фінальний забіг на 400 метрів приніс їй блискучий результат — вона фінішувала за 56,9 секунди. Це новий рекорд області. Він тримався 13 років, був встановлений Зінаїдою Педурою в 1961 році і дорівнював 57,8 секунди.

Переможцем з бігу на дистанції 1500 метрів став легкоатлет з Світловодська Володимир Рогозін.

Кіровоградський кандидат у майстри спорту Валерій Попов не мав собі рівних з бігу на 200 і 400 метрів з бар'єрами.

Суперечка «висотників» закінчилася перемогою олександрійця Віктора Півня. Він подолав планку, встановлену на висоті 1 метр 85 сантиметрів. У жінок тут сильнішою була кіровоградка Олександра Константинова — 1 метр 55 сантиметрів.

Нове досягнення області серед юнаків з бігу на 200 метрів встановив вихованець ДЮСШ спортклубу «Зірка» Вадим Андреев. Його час — 25,2 секунди. Попередній результат був — 25,7. Його одноклубник — Олександр Параскева поновив юнацький рекорд Кіровоградщини на 800-метровій дистанції.

Естафету 4×100 у жінок і 4×400 у чоловіків виграли команди спортклубу «Зірка», а 4×100 у чоловіків — світловодчани.

В командному заліку найвищу сходинку п'єдесталу пешани посів колектив спортклубу «Зірка» (тренер Володимир Костянтинів Іванець). На другому місці — олександрійці і на третьому — світловодці.

В. ШАБАЛІН.

ХОКЕЙ.

МОСКВА, 10 вересня. (Кор. ТАРС). В першому матчі розіграшу призу «Ізвестий» чемпіонів світу хокеїсти збірної СРСР виграли в Лужниках у команди Фінляндії 8:1 (3:0, 4:1, 1:0).

Зарохованих на навчання забезпечують гуртожитком, парадним і робочим одягом, триразовим харчуванням, підручниками. Вони одержують третину суми заробітних коштів на виробничій практиці. Час навчання в училищі зараховується в трудовий стаж.

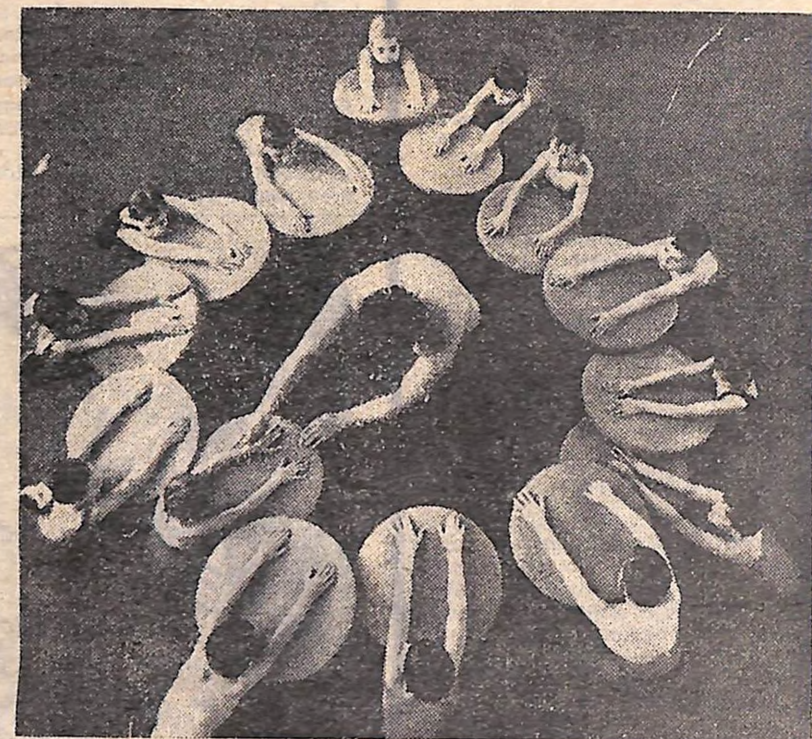
Училище має новозбудований, добре устаткований комплекс, в якому є кабінети і лабораторії, учбові майстерні, спортивний та актовий зали, спортивне літнє містечко.

При училищі є вечірня школа, діють гуртки технічної творчості, художньої самодіяльності, спортивні секції. Випускники-вдівники мають право вступати до вищих і середніх учбових закладів на пільгових умовах, а також можуть бути направлені у вищі й середні учбові заклади професійно-технічної освіти, де навчання проводиться при повному державному забезпеченні.

Юнаки, які проходять трирічний строк навчання, до закінчення та на рік після закінчення училища отримують відстрочку від призову до армії.

Вступники подають особисто або присилають за яву із зазначенням обраної професії, автобіографію, характеристику свідомості про народження (оригінал) або паспорт (здається особисто), довідки з місця проживання і про склад сім'ї, медичну довідку (форма № 286), 8 фотокартки розміром 3×4 см.

Адреса училища: 316026, м. Кіровоград, вул. Червонозорівська, 23. Ізв'язі: тролейбусом № 2 до зупинки «Будеталь» автобусами № 2, 14, 15 до зупинки «Мічуріна», № 29. до кінця. Телефон 2-38-49.

В Новому Роздолі, що на Львівщині, є чудовий басейн і відмінна школа плавання, в якій обов'язково проходять навчання всі школярі міста з перших по четверті класи.

На знімку: заняття в підготовчій групі школи плавання в місті Новий Роздол Львівської області.

Фото Б. КРИШТУЛА,
АПН.

За редактора
М. СЕМЕНЮК.

КІРОВОГРАДСЬКЕ СЕРЕДНЄ МІСЬКЕ
ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 2
ПРОВОДИТЬ ДОДАТКОВИЙ
ПРИЙОМ УЧНІВ

на 1974—1975 навчальний рік

На трирічний строк навчання приймаються юнаки та дівчата 1958—1959 років народження з освітою за 8 класів для підготовки: столярів будівельних; малярів будівельних; штукатурів-лицувальників-плитковиків; слюсарів-вентильовальників по монтажу систем вентиляції кондиціонування повітря; монтажників по монтажу сталевих та залізобетонних конструкцій.

По закінченні училища учні одержують диплом про середню освіту і спеціальність.

З дворічним строком навчання для підготовки: малярів-штукатурів, столярів-теслярів.

З річним строком навчання для підготовки: мулярів, малярів, облицовальників-плитковиків, мозаїстів.

Приймаються без вступних екзаменів юнаки і дівчата віком 15—20 років з освітою за 8, 9, 10 класів і звільнені в запас воїни.

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу п'єтів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, с. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.

13 П'ЯТНИЦЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. «Книга у твоєму житті». (М). 10.15 — «Без кімни». Телевізійний багатосерійний спектакль. Частина 4. «Головна постанка». (М). 11.05 — «Поезія». Ю. Тувім. До 80-річчя з дня народження. (М). 15.55 — «Населенню — про цивільну оборону». (Кіровоград на Республіканське телебачення). 16.15 — Музичний фільм «Акробатичні ескізи». (К). 16.45 — Для юнацтва. «На шкільних шпиртах». (К). 17.15 — «Каютокомпані «Глобус». (Одеса). 18.00 — «День за днем». (Кіровоград). 18.15 — Кольорове телебачення. Театр «Давночок». (М). 18.30 — Кольорове телебачення. «Любителем балету». (М). 19.00 — На записання телеглядачів відповідає член-кореспондент АН СРСР В. Г. Афанасьєв. (М). 19.30 — Кольорове телебачення. Міжнародний турнір з хокею на приз газети «Ізвестия». Збірна СРСР — збірна Фінляндії. (М). 21.45 — Програма «Час». (М). 22.15 — Кольорове телебачення. «Зарастай, друже». Спільна радянсько-українська програма. (М). 23.15 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 15.50 — «В ефірі — «Молодість». (М). 16.20 — «Паризькі історії нашої Батьківщини». (М). 17.00 — «Роби з нами, роби так як ми, роби краще нас». (НДР). 18.00 — Реклама, оголошення. (К). 18.10 — Документальний фільм «Керченська протока». (К). 18.30 — «Поезія Юліана Тувіма». (К). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.30 — «Вітальною мовою, неозора». (К). 20.30 — «На добраніч, діти!». (К). 20.40 — «На лапах республіки». (К). 20.45 — Кольорове телебачення. «Вечірні зустрічі». (К). 22.15 — Художній телефільм «Спогади про Великий зал». (К). 23.35 — Вечірні новини. (К).

14 СУБОТА

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — «Дітям про звірят». (Ленінград). 10.00 — «На здобутті Державної премії СРСР 1974 р. в галузі образотворчого мистецтва та архітектури». (М). 10.30 — «Для нас, батьки». (М). 11.00 — Музпрограма. «Ранкова пошта». 11.30 — «В ефірі — «Молодість». «Цього могло не трапитися». (М). 12.55 — Кольорове телебачення. Пісні українських композиторів у виконанні народної артистки УРСР А. Мокренка. (К). 13.40 — «Здоров'я». (М). 14.10 — Художній фільм «Джунгльбарс». (М). 15.25 — «Очепидне-неймовірно». (М). 16.45 — Програма музфільмів. (М). 16.55 — «Діти Країни Рад». (М). Телевізійний документальний фільм «Щасливе дитинство». (М). 18.00 — Кольорове телебачення. Чемпіонат країни з футболу. «Спартак» (М) — «Динамо» (М). В перерві — новини. 19.45 — «Слово про хліб». Телебачення. (М). 20.10 — Спектакль Новосибірського театру музкомедії «Чарівна Жуаніта». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Продовження спектаклю «Чарівна Жуаніта». (М). 22.55 — Кольорове телебачення. Чемпіонат світу з кіного троубства (Англія). 23.25 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.25 — До Дня працівників лісу. «Рукотворний ліс». (Вороніжград). 11.00 — «Гей, на високій позитиві». (Чернівці). 11.30 — Телевізійний народний університет. Факультет науки і техніки. (Запоріжжя). 12.00 — Концерт. (Миколаїв). 12.30 — «Твій вітальний час». (Донецьк). 13.20 — Кольорове телебачення. Документальний телефільм «Керч» (К). 13.30 — «Екран молодих». (К). 14.30 — П. І. Чайковський. «Співача красуня». Вистава. (Одеса). 17.00 — Для школярів. «Сурма». (К). 17.30 — «Екран передлого досвіду». (К). 18.00 — Програма «Вісті». (К). 18.30 — Кольорове телебачення. Першість СРСР з футболу. «Динамо» (К) — «Чорноморець». В перерві — «На лапах республіки». (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «Героїська історія». (К). 22.55 — Вечірні новини. (К).